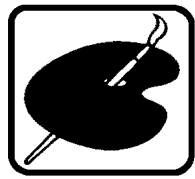

Sutinen

Jäsenlehti • 2013

ITÄ-HELSINGIN TAIDeseura RY

Sutinen

Julkaisija Itä-Helsingin Taideseura ry
Kalkkihiekankuja 6, 00980 Helsinki

ISSN-L 0780-9190

ISSN 0780-9190 (Painettu)

ISSN 2242-3028 (Verkkolehti)

Sisältö

Nyt on	3
<i>Elämän kirjo</i> . 34. vuosinäyttely Vuotalossa	4
Kritiikki-ilta Sirkku Ala-Harjan kanssa	6
Lasten maalaustapahtuma taiteiden yönä	12
Kulttuurimaisemia Salossa	14
Kananmunatempera tutuksi -kurssi 6.–8.9.2013	19
Akryylikurssi 9.–10.3.2013	19
Esittelemme: Janne Toriseva, kuvittaja ja sarjakuvantekijä	20
Krista Kortelaisen kanssa Espanjassa – maalaamassa ja herkuttelemassa	26
<i>Nyt on</i> . Taideseuralaisten ryhmänäyttely Kaapelitehtaan Valssaamossa	30
Päivi Sirén valitsi <i>Nyt on</i> -näyttelyn teokset ja suunnitteli ripustuksen	34
In Memoriam: Kerttu Lehtinen 1927–2013	36
Ajankohtaista	37
Kevään 2014 kurssit	37
Kesä- ja lyhytkurssit	37
Näyttelyt 2014	38
Jäsenmaksut	38
Itä-Helsingin Taideseuran hallitus	39
Kuvanveistokurssi 5.–8.8.2013	40

Kannen kuva: Tua Mylius. Lasten maalaustapahtuma taiteiden yönä 22.8.2013.

Itä-Helsingin Taideseuran internetosoite: <http://www.itahelsingintaideseura.fi>

Nyt on

Nyt on oli nimenä Kaapelitehtaalla pidetylle viime kevään näyttelylle. Kokonaisuus oli hyvä näyttö seuraan kuuluvien taiteentekijöiden osaamisesta ja usein pitkäaikaisesta taideharrastuksesta. Olisi suositeltavaa, että hieno näyttely olisi koonnut enemmänkin katsojia ja saanut huomiota.

Syksyn vuosinäyttely *Elämän kirjo* oli koottu näyttelysääntöjemme mukaan niin, että kultakin osallistujalta oli esillä vähintään yksi työ. Kokonaisuus antoi tilaa töille ja töiden katsomiselle. Toisia väljä ripustus miellyttää enemmän kuin toisia. Joskus on vaikeaa hyväksyä, että itselle mieluisin työ ei välttämättä ole kokonaisuuden kannalta paras. Varsinkin näyttelyissä kokonaisuus on enemmän kuin osiensa summa.

Näen mielelläni Itä-Helsingin Taideseuran oppivana organisaationa. Palautte, yksittäisten jäsenten mielipiteet ja kokemukset ovat arvokkaita. Rakentavan palautteen avulla pääsemme eteenpäin. Voimme kehittää toimintaa jäseniemme ideoiden ja toiveiden pohjalta. Esimerkiksi tänä vuonna kokeiltiin savenrakennusta. Innokkaat kurssilaiset ovat toivoneet lisäoppia, ja toiveiden mukaan suunnittelemme jatkoa. Hyvät kurssit, innostuneet opiskelijat ja taitavat opettajat ovat resepti, jolla on hyvä mennä seuraavaan toimintakauteen ja tulevaan 35-juhlavuoteen.

Ajan puristuksessa parin kolmen tunnin kurssi-ilta on lääke, jonka avulla voi pysähtyä hetkeksi ja unohtaa muut kuin omaan taiteelliseen tekemiseen liittyvät asiat. Kurssille väsyneenä tullut lähteekin voimaantuneena seuraavaan viikkoon. Saatu energialataus vie pitkälle. Tällaista hyvää soisi muillekin. Siksi on ideoitu mahdollisuus tulla katsomaan, mistä on kysymys. Opettajat ovat varautuneet ottamaan vierailijan tutustumaan kurssiinsa, joten tartu tilaisuuteen ja ota ystäväsi seuraavalla kerralla mukaan kokeilemaan maalaamista tai piirtämistä! Kevään kurssitarjonnan löydät tästä lehdestämme.

Kurssit syntyvät usein myös seuran jäsenten aloitteesta. Näin myös viime kevään ulkomaankurssi ja Salon kurssi, joka herätti kiinnostusta myös paikallisella tasolla. Ripaus kansainvälisyyttäkin saatiin mukaan: Eurooppasalin kanssa syntyi myös taiteiden yöhön onnistunut Rauha-aiheinen lasten maalaustapahtuma. Yhteistyö on ollut antoisa kokemus.

Nyt on tilausta taideharrastukselle ja sen näkyväksi tekemiseen. Pääosin vapaaehtoisin voimin tuotettu Itä-Helsingin Taideseuran toiminta näyttää tällä hetkellä viireältä ja kasvavalta, mikä vaatii jatkuvasti huolenpitoa. Tuo ideat yhteiseen jakoon! Näkyvyyttä ja tunnetuksi tulemistamme auttaa jokainen jäsen omalta osaltaan: puskaradio toimii ja samoin fanitus. Siis peukut pystyyn Itä-Helsingin Taideseuran puolesta!

Kirsti Pesari
puheenjohtaja

Elämän kirjo

Taideseuran 34. vuosinäyttely Vuotalon Galleriassa 9.–19.10.2013.

Kuva Tui Mylius

Avajaisissa taideseuran puheenjohtaja Kirsti Pesari puhui muun muassa kopiinnista.

Näyttelytöiden valitsijana ja näyttelyn ripustuksen suunnittelijana toimi taiteilija **Sirkku Ala-Harja**. Esillä oli öljyvärimaalauksia, akvarelleja, piirustuksia ja veistoksia. Taideseuran 34 jäsentä tarjosi ehdolle kaikkiaan 112 teosta, joista juryttäjä valitsi näyttelyyn 57 työtä. Aikaisempiin vuosinäyttelyihin verrattuna teoksia oli esillä huomattavasti vähemmän eli vain noin puolet tarjotuista.

Taideseuran puheenjohtaja **Kirsti Pesari** sanoi näyttelyn avajaispuheessaan mm. seuraavaa: "Elämän kirjo liittyy myyttiseen näkemyskseen kalevalaisesta maailmakuvausta, kulttuurin synnystä ja leviämisestä. Taivaan kirjokannen peitti suuri tammi. Kun tammi saatiin kaadetuksi, lastut ja lehvät toivat onnea ja vaurautta kaikille ja kaikkiin ilmansuuntiin. Nykyaikana myös taiteen aiheet ja motiivit leviävät maanosasta ja kulttuurista toiseen sekä uudistuvat ja muuntuvat matkalla."

Tällä hetkellä on keskusteltu kopiinnista eli siitä, missä kulkee sallitun lainaamisen ja oman teoksen rajat. Taideteos on tekijänsä omaperäinen ja ainutkertainen luomus, johon tekijällä on oikeutensa. Omaperäinen, uutta luova tulkinta tutustakin aiheesta tekee teoksesta omaperäisen ja ainutlaatuisen. Yllättävän tulkinnan avulla tutusta tuleekin uutta."

Keskiviikkona, avajaisten jälkeisenä päivänä, taiteilija Ala-Harja antoi Vuotalon galleriassa asiantuntevaa kritiikkiä taiteilijoille näyttelyyn valitsemistaan teoksista. Juryttäjän ehdotuksesta taideseura on myöntänyt tunnustuspalkinnon taiteilijoille **Seppo Eloranta**, **Liisa Mälkki** ja **Anni Sovala**.

Elämän kirjo -näyttelyllään Itä-Helsingin Taideseura osallistui Itä-Helsingin kulttuuripäivien viettoon.

Jaakko Liukkonen

Kuvat Jaakko Liukkonen

Taiteilija Sirkku Ala-Harja valitsi teokset ja suunnitteli näyttelyn ripustuksen.

Vuosinäyttelyssä
tunnustuspalkinnon
saaneiden teoksia

Kuva Anita Puumala

Seppo Eloranta: Viidakko, 2013 akryyli.

Kuva Tui Mylius

Liisa Mälkki: Matkamuistot, 2013, öljy.

Kuva Jaakko Liukkonen

Anni Sovala: Pimeä saappu, 2013, öljy.

Kritiikki-Ilta 9.10.2013

Sirkku Ala-Harjan kanssa

Kuva Anita Puumala

Kuvassa Ala-Harja on antamassa tekijöille kritiikkiä näyttelyyn valitsemistaan teoksista. Oikealla Maila Niskanen-Kopio.

Vuotalon Galleriassa pidetyn 2013 vuosinäyttelyn juryttäjä oli taiteilija Sirkku Ala-Harja. Galleria oli hänelle tuttu ja siksi mukava paikka tulla kokemaan näyttelyämme. Kritiikki-illassa hän valotti näyttelyn teosten valintoja ja ripustusta. Jurytys tapahtui perinteiseen tapaan tiiviillä aikataululla. Sirkku Ala-Harja ei tuntenut osallistujista ennestään juuri ketään, joten työt olivat hänelle uusia. Hän valitsi mielestään sellaisen ripustuksen, mikä olisi teoksille ilmava ja raikas, ja jossa olisi värillistä teemaa. Ajatuksena oli valita jokaiselta taiteilijalta kaksi työtä, missä melkein onnistuttiin. Joissain tapauksissa hän olisi mielel-

lään laittanut sen toisenkin työn, mutta ripustuksen harmonian vuoksi ei voinut. Ryhmänäyttelyssä kaikki työt ovat alisteisia kokonaisuudelle ja kokonaisuuden tulee toimia kaikkien eduksi.

Näyttelytilan peräosa on gallerian näkyvin, erottuu kaukaa, ja sinne koottiin teemaan ja Vuosaaren merellisyyteen sopiva maisemallinen kokonaisuus. Näyttelykutsussa ja julisteessa ollut työ edellytti paikkaa, jossa katsojat sen heti näkisivät ja tunnistaisivat. Siitä seurasi sarja värillisiä teoksia, sitten graafista värileikkiä. Seinän loppuun ripustettiin mustavalkoisia töitä, jotka rinnastuivat vastapäisten sermien henkilöaiheisiin hiilipiirroksiin ja

maisema-aiheisiin tussitöihin, tarkoituksena oli saada teokset kommunikoimaan.

Tässä näyttelyripustuksessa työt keskustelivat keskenään omalla tavallaan. Ne näyttivät erilaisilta kuin sitten kotona toisessa ympäristössä - ne ovat aina suhteessa toisiin, eivät ole yksin. Absoluuttista väriä ei ole olemassa, koska ei ole absoluuttista valoa. Aina on värin suhde toiseen ja värin suhde valoon.

Juryttäjä sanoi olevansa yllättävän tyytyväinen ripustukseen, joka ei ollut aivan helppoa töiden suuresta määrästä ja tekijöiden omaperäisyydestä johtuen. Valittujen teosten tulisi päästä näkymään ilman kilpailevaa tunnelmaa. Joskus käy valitettavasti niin, että runsaassa teosjoukossa mikään ei näy vaan häviää massaan. Parempi siis laittaa vähemmän töitä esille, mutta näkyvämmiin.

Juryttäjä totesi, että seuramme on vanha ja hyvin aktiivinen, jäsenistä monet ovat pitkän linjan tekijöitä. Alituinen rutinoituminen on uhkaamassa, kun on oppinut tekemään asioita 'liian hyvin'. Epävarmalta tuntuva olo maalatessa voi tarkoittaa, että ollaan oikeilla jäljillä, turha varmuus viestii automaattisesta,

Kuva Tua Mylius

Pirkko Raulo: Kirjakkalassa sataa, akvarelli, 2013.

rutiininomaisesta tekemisestä. Hän suosittelee kokeilemaan välillä työskentelyä opettajan ohjauksen mukaan, vaikkei se tuntuisi omalta - menemään epämuksuusalueelle. Itse ei edes välttämättä ole töidensä paras kriitikko ja joku kauhealle tuntuva kohta voikin toisten silmissä olla onnistunut. Oma työtään voi oppia katsomaan uusin silmin.

Möy 'väärällä' kädellä maalattaessa voi syntyä mielenkiintoinen, uudenlainen lopputulos. Omasta ilmaisusta tulee rohkeanoloista, kun ei voikaan täysin hallita käden liikettä. Tarkan ja epätarkan kontrastisuudesta saattaa syntyä sattumanvaraisesti ilmestyksenomaista valoa ja tunnelmaa. Väärän käden tekniikkaa kannattaa harjoitella jarruttelemana, täysillä ja katsoa, miten käy. Juryttäjä muistutti, että kyse on kuitenkin vain kuvista ja maalauksista, jotka ovat turvallisia kenttiä tehdä suuria ratkaisuja siinä hetkessä. Maalaaminen itsessään on paljon muutakin kuin se kuva; se on itsetutkiskelua, matkaa.

Aihe on iso osa työskentelyä - se voi olla annettu tehtävä, mutta muuttua maalatessa sisäsyntyiseksi, ehyemmäksi ja kokonaisvaltaisemmaksi teokseksi.

Kuva Tua Mylius

Sirkku Ala-Harja ja Anni Sovalan työ Arkista kauneutta, öljy, 2013.

Ritva Pohjanheimo: Sommitelma 3 ja Sommitelma 4, akryyli.

Maalauksellahan on usein ikään kuin oma tahto; se syntyy, se on dialogi, ei monologi. Suuri haaste on osata jossain tekemisen vaiheessa kuulla, mitä maalaus sanoo – tai missä vaiheessa sitä hermostuu, kun se ei sano mitään. Usein yksinkertainen, arkinen aihe, jopa pelkkä väri tai värin liike, voi riittää ja nostaa kuvan toisenlaiseen ulottuvuuteen. Arkisia tilanteita on maalattu kautta taiteen historian, esimerkkinä mainittiin Vermeer, jonka töissä tyttö mm. kaataa maitoa tai lukee kirjettä.

Havaintopohjaisessa, realistisessa maisemamaalauksessa taivaan ja veden pitää olla hieman eri sinisiä. Veden pinta on horisontaalinen, taivas vertikaalinen ja sinisten erottaminen estää niitä ikään kuin tulemassa samaan tasoon. Vietäessä teosta abstraktion suuntaan tämä sääntö ei enää päde.

Oman kokemuksen pohjalta maalaa-

minen on sinänsä hyvä asia. Oma mielikuva, paikka ja kokemus jostain asiasta suodattuvat kuvaksi. Muut eivät kuitenkaan näe kokemusperäistä sisältöä, vaan heille se on ainoastaan kuva, itsenäinen maalaus. Tekemisessä mahdollisesti vaikuttanut vahva tunnetila tai kokemus voi kyllä välittyä katsojalle.

Vihreä on vaikeimpia värejä maalata. Sitä on joka paikka täynnä, keväällä ja alkukesällä heleää, kesän kuluessa se muuttuu voimakkaammaksi ja eri sävyjä on lukematon määrä. Kylmä sinivihreä etäännyttää ja esim. lämmin sammaleenvihreä tuo kokemuksen läheisyydestä. Kalliokin voi olla sininen tai violetti, sen ei tarvitse olla harmaa. Luontoehkeen vangitseminen ja maalauksen oikea-aikainen lopettaminen haastaa kyllä tekijänsä.

Herkän aiheen tukena ja taiteellisenä efektinä voi käyttää tyhjää tilaa, vaikka useimmiten koko pinta pitäisi käyttää jollain tavalla. Keväiset omenankukat ovat monelle houkutteleva luontoaihe, joka ei helpolla onnistu. Omenankukat ovat juryttäjän mielestä parhaimmillaan vastavaloon kuvattuina.

Itämaisen taiteen mukaan valkoinen ei ole koskaan vain valkoinen, vaan se on aktiivinen tyhjä tila, jossa asiat tapahtuvat suhteessa toisiinsa. Varsinkin tussimaalauksessa tyhjä tila on tärkeä ja sommiteluoppi aivan toinen kuin meillä. Itämaisessa sommitelussa on olemassa sirppi, S, kolmio ja suorakaide, mutta mielenkiintoiseen aiheeseen ei ollut aikaa tarkemmin perehtyä. Siitä kiinnostuneet löytävät varmasti oppimateriaalia yllin kyllin.

Rinnakkain ripustetuissa kuvissa samaa tilannetta saatetaan katsoa ikään kuin eri kulmista, toisessa katsoja näkee yläviistoon, toisessa alas. Esimerkiksi kuvituksessa, sarjakuvissa tai elokuvassa kahden ruudun välissä tarinan tulee jatkua rajapinnassa; katsoja siirtyy tilasta ja tilanteesta toiseen. Samanlaisen rinnastuksen Sirkku Ala-Harja näki myös kahdessa tanssijaa esittävässä taulussa. Ripustettuina tanssijoiden selät vastakkain

syntyi kertautuva pyörivä liike, kuvan dramaturgia. Katsoja ikään kuin hyppäsi katsomapaikasta toiseen kuvien välisen liikkeen mukana. Tätä ei juryttäjän mukaan tapahtuisi, jos tanssijat olisivat olleet kuvattuina samalle pohjalle.

Keskusteleva kuvapari oli myös musta-valkoinen diptyyki; toinen vahva, lähes maskuliininen, sisältäen järjestystä ja struktuuria, muotoa ja tasapainoa, toisessa värit negatiivina, mutta pehmenne-tyinä ja levitettyinä. Kuvat puhuttelivat hiljaa ja hitaasti ja pakottivat katsojan tutkimaan, mitä niissä tapahtuu.

Kuultavilla värikerroksilla, optisilla värisekoituksilla tai maalaamalla vuoro- tellen kylmiä ja lämpimiä värejä päällekkäin voi rakentaa lämpötilaeroja. Myös etäisyys, läheisyys ja tila rakentuvat kylmiä ja lämpimiä tai tummia ja vaaleita värejä käyttäen. Monokromaattinen värimaailma ilman suuria sävyvaihteluja kaipaa visuaalisia kohtia, mihin katse voi kiinnittyä.

Akvarellitekniikka on nopeatempoista ja raikkauden aikaansaaminen vaativaa. Teknisenä haasteena on tajuta, milloin teos on valmis, tai milloin se jää ali tai menee yli – uskaltaa jättää se oikeaan kohtaan. Akvarellimaalauksessa on ehkä parempi jättää työ hieman alle, jättää joitain kohtia auki, raaoiksi, käyttää pikantteja tai rohkeita yksityiskohtia, kuin vedellä tasaisesti yhtä paljon joka suuntaan. Teoksen tasapaino yleensäkin syntyy eri elementeistä; värikontrasteista, muotojen, murretun ja puhtaan tai tarkan ja epätarkan suhteista toisiinsa.

Monotypia on hieno tekniikka, yhdistelmä grafiikkaa ja maalausta. Hetkellisyiden tuntu syntyy siitä, että mitään ei voi korjata. Kuva myös muodostuu peilikuvana ja se vaatii tekijältään kykyä kääntää teos mielessään jo työskentelyvaiheessa. Väriillisesti rajattu skaala on oiva valinta silloin, kun kuva muodostuu graafisesta jäljestä ja voimakkaista vedoista.

Pienet keramiikkaveistokset edellyttivät katsojan pääsevän lähietäisyydelle, varsinkin yhteisnäyttelyssä, jossa oli

Sirkku Ala-Harja tarkastelee Kirsti Pesarin akvarelleja.

paljon eri tekijöiden teoksia. Niiden piti myös tukea toisiaan samoin kuin värit ja teemat tukivat maalauksia. Yhdessä veistoksessa kovasta materiaalista tuli pehmeänoloinen nauhamaisen muodon ansiosta. Katsojan silmä seurasi levollista, kuin ilmaan piirrettyä viivaa ja sen käännöskien muodostamaa syvyyttä.

Alastonmalliveistoksenkaan ei tarvitse olla kesy tai pitkästyttävä, vaan työ saa vähän 'nyrjättää', se tuo särmiä.

Näyttelyssä oli myös epätavallisemalla – mutta kokeilemisen arvoisella – tekniikalla tehtyjä töitä. Lähtökohtana oli valokuva, tässä tapauksessa sini-harmaita otoksia jääveistoksesta. Kuhunkin teokseen oli ensin raaputettu kuvioita, sitten maalattu värikkäillä guasseilla, joita oli myös puhallettu kuvan pinnalla. Tuloksena oli pehmeitä, epäteräviä elementtejä, joita silmä ei pystynyt hah-

Kuva Tuija Mylius

Anita Puumala ja hänen omakuvansa Minä. Sen yläpuolella Anja Meren Flamencon hurmaa I ja II.

mottamaan, yhdistettynä terävään raaputusjälkeen. Tekeminen oli ollut sekä kontrolloitua että sattumanvaraista, mutta elementit oli saatu tasapainoiseksi kokonaisuudeksi ja vahvoiksi pienehköstä koostaan huolimatta.

Piirtäjien käyttämien tekniikoiden joukossa oli myös ruokokynä – tussikynä – hammasharja – menetelmä. Karua erämaamaisemaa kuvaavissa teoksissa karhea tekniikka ja rasterimainen jälki tuki teemaa ja tema tekniikkaa.

Hiilellä piirtämisessä on omat haasteensa. Ihmisen kuvaaminen on yksi vaikeimmista aiheista, samoin kuin ovat veden pinta tai käsi. Kasvokuvassa on ihmisen koko persoona, mikä tekee aiheesta kiehtovan ja tavattoman haasta-

van. Syvien mustien värien aikaansaaminen hiilellä hiomalla ja fiksatiiviä käyttämällä onnistuu tiettyyn pisteeseen, sitten hiili alkaa hylkiä pintaa. Tarvitaan paljon harjoittelua ja kokemusta onnistumiseen.

Omakuva tavoittaa onnistuessaan jotain, minkä muut voivat meissä nähdä, mutta itse emme voi. Emme ole neutraaleja tai jääviä itsemme ja minäkuvamme suhteen. Työhön tulee kuitenkin mielenkiintoisia ulottuvuuksia, jos ei ensisijaisesti tavoitella näköisyyttä. Kasvokuvissa myös viitteellisyys on käyttökelpoinen menetelmä; hyvin pienillä asioilla syntyy mielikuva ilmeestä. Suurien mestarien teoksia tutkiessa vaikkapa Louvressa ne näyttävät etäämpää katsottuina täydellisiltä, valo on täydellinen. Mutta lähempää katsoessa huomaa, että on vain umpimähkäisiltä näyttäviä siveltimenvetoja. Eivät ne ole sattumanvaraisia, taiteilijan tarkoitus ei ole välttämättä ollut tehdä realistisesti näköistä, vaan hän on etsinyt taikaa; heittänyt ilmaan värejä ja ne ovat kummallisesti osuneet paikalleen.

Täydellisyyttä ei ole ja se mikä tänään tuntuu täydelliseltä, ei ole sitä huomenna – se on kuin virvatuli. Luovuus on alati uusiutuva virta, joka saa voimaa myös hankalilta, vaikeilta tuntuvilta alueilta, mutta leikkisyys ja ilo kuuluvat aina taiteen tekemiseen.

Toimittanut
Maila Niskanen-Kopio

Kuva Tuija Mylius

Kirsti Pesari katselee Ritva Juseliuksen maalauksia Voi veljet missä lienet. Oikealla Tuija Myliuksen Hetki auringossa.

Mastering your inspiration

Looking at the world behind the reality.
Feeling how the elements adapt to a single will.
Working with colours and techniques that give
shape to this deepest of inspiration. That is art.

REMBRANDT
The Professional Choice

Tempera
www.tempera.com

ROYAL TALENS
www.royal-talens.com

Lasten maalaustapahtuma taiteiden yönä

Taiteiden yönä 22.8.2013 lapsille oli järjestetty omaa ohjelmaa Kampin ympäristössä. Yhtenä tapahtumana oli Euroopan komission Suomen edustuston järjestämän *Lasten Pop up* -maalaustapahtuma Eurooppasalissa. Aiheena maalaustapahtumassa oli rauha.

Itä-Helsingin taideseura osallistui tapahtuman järjestelyihin. Hankimme tarvikkeet, järjestimme työskentelypisteet, kerroimme maalauksen aiheen ja ohjasimme lasten maalaamista.

Vaatteet suojattuina miesten paidoilla, maalarin toivomat värit syvälle kerkäytölautaselle laitettuna, pensseli

kädessä ja paperi kiinnitettynä maalaustelineeseen – luomistyö saattoi alkaa.

Maalaustapahtuma alkoi klo 16.30 ja innokkaita maalareita, iältään 3-13 vuotta, riitti tapahtuman päättymiseen asti. Töitä kertyi kaikkiaan 25. Lasten töiden näyttely oli esillä Eurooppasalissa 26.8.–2.9.2013.

Taideseurasta mukana olivat **Tua Mylius**, **Mau Salmi** ja **Ritva Juselius**.

Meillä kaikilla oli niin mukavaa, oi jospa pääsemme mukaan uudelleen!

Teksti Ritva Juselius

Kuva Tua Mylius

Kuva Gero Mylius

Kuva Tua Mylius

Kuva Gero Mylius

Kuva Gero Mylius

Kulttuurimaisemia Salossa

10.–14.6.2013

Mitä taiteenharrastajalle voisi antaa paikkakunta, joka on Helsingin ja Turun välissä ja johon pysähtyminen ei tule ensiksi mieleen? Lähdin paneutumaan kysymykseen, kun päätin tarttua seuralaisten esittämään haasteeseen ja toteuttaa vuotta aikaisemmin syntyneen idean kesäkurssista. Talven aikana alkoi ohjelma hahmottua ja lopuksi Saloon tutkimusmatkalle ilmestyi 16 osallistujaa.

Suur-Salon alueella omaleimaisia piirteitä on useita. Silmää viehättää kulttuurimaiseman kerrokset sekä luonnon arvot. Veden läheisyys ja maan kohominen jääkauden jälkeen ovat jättäneet merkkinsä ympäristöön, joka on ollut asutettua esihistorialliselta ajalta asti. Jo enuomat kiemurtelevat syvällä peltojen keskellä. Salon alueella voi maastossa tutustua viikinkiaikaiseen esihistoriaan, muinaisten kulttuurilainojen ja kauppasuhteiden aikaan. Rautamalmin ympärille kehittyivät ruukinkylät ja kartanot,

Kartanon entinen hevostalli ja talousrakennus.

Anne Marie Aminoff toivottaa tervetulleeksi Wiurulaan

joiden vaikutus tuntuu edelleen.

Ryhmämme kannalta kiinnostuksen kohteiksi Salon alueella valikoituivat muinaiskalmistot Halikossa Rikalanmäellä, Halikon keskiaikaisen kirkon seutu ja museosilta sekä kartano- ja ruukinympäristöt. Tutustuimme ruukinkylän ympäristöön Kirjakkalassa ja käväisimme Teijolla ja Mathildedahlissa.

Alotimme tiiviin viisipäiväisen ohjelmamme kokoontumalla Wiurulan kartanoon, jonka juuret ulottuvat 1400-luvulle. Wiurulan viimeinen kreivi oli **Carl Au-**

Kuva Andy Wall

Kuva Gero Mylius

Valmista tuli! Kirsti ja Maija ovat maalannet Rikalanmäen maiseman

gust Armfelt, joka osti kartanon v. 1787. Hänen tyttärentyttärestään tuli kartanon omistaja vuonna 1951 ja myöhemmin kartano siirtyi hänen tyttärelleen **Anne Marie Aminoffille**. Museovirasto on määritellyt Wiurulan uusklassista tyyliä olevan kartanon yhdeksi Suomen valtakunnallisesti merkittävistä rakennetuista kulttuuriympäristöistä.

Hannu Nikander esittelee omaa taidettaan kurssilaisille.

Kartanon nuorempi emäntä Anne Marie kertoi museokierroksella eloisasti, millaisia ominaisuuksia erilaisilla vaunuilla oli ja kuinka oli muun ohessa selviydyttävä myös hevosen ja vaunujen kanssa. Wiurulan **C. L. Engelin** suunnittelema hevostalleista silmiin pisti mahtilevä pylväsriivi. Kartananherra päätti aikoinaan pistää Engelin suunnitelmat paremmiksi ja lisäsi pylväisiin leveyttä. Talleista korjattu hostelli oli kurssilaisemme majoituskäytössä. Kaikki eivät mahtuneet sen suojiin, vaan osa majoitui hotelliin, joka oli aikoinaan Saloran pääjohtajan yksityiskotina.

Kurssimme opettajana oli kuusjokilainen taiteilija **Hannu Nikander**. Maalassimme loppupäivän kartanon puistossa Hannun tutustuessa tekemisiimme.

Tiistaipäivä oli harmaankolea ja Halikonjoki näytti harmaanliejuiselta, kun kokoontuimme museotien ja sillan mutkaan tutkimaan paikallista maisemaa. Onneksi meidät otettiin lämpimästi vastaan läheisellä Fransin talolla, joka on paikallinen suojelukohde ja osa Halikon

Kuva Andy Wall

Kuva Andy Wall

Kuva Andy Wall

Ihan oikea pöllöpoikanen istui nokosilla Kirjakkalassa

historiaa. Kuulimme talon vaiheista ja paikalliset käsityön taitajat olivat keittäneet meille kahvit. Salon Seudun Sanomat kävi myös ikuistamassa maalausrupeaman.

Iltapäivällä olimme muinaiskalmiston tunnelmissa. Koetimme kuvitella, miltä edessä avautuva maisema olisi näyttänyt tuhat vuotta sitten. Kummasti mielikuvi- tus lähti liikkeelle ja tehtävä vapautti lii- asta yksityiskohtien tuijottamisesta.

Kirjakalan ruukkialue oli keskiviikon kohteemme. Entisen ruukin jäljellä oleva rakennusryhmä sijaitsee vain pa- risen kilometriä Teijon ruukista pohjoi- seen kirkasvetisen Hamarijärven rannal- la ja kuuluu Metsähallitukselle. Kaikki teollisuusrakennukset on purettu. Järvi sijaitsee merenpintaa ylempänä, ja on turvannut Teijon ruukin vedensaannin. Ympäristö on hienoa retkeilymaastoa, mutta meidän liikkumistamme rajoittivat sadekuurot. Taideseuran joukko ei vä- hästä lannistunut, vaikka vesivärit saivat lisäkosteutta. Katoksien alla ja Patruuna- talon hämärissä maalattiin. Loppupäivän Teijon Masuunin ja Mathildedahlin vie- railu jäi kaihtamaan toisia: tänne pitäi-

Kuva Andy Wall

Kuva Gero Mylius

Carl August Armfelt on saanut seuraa. Kuvassa Kati, Tua, Pirkko, Helga, Mau, Siv, Tuulikki ja Maija.

si tulla uudestaan maalaamaan oikein ajan kanssa.

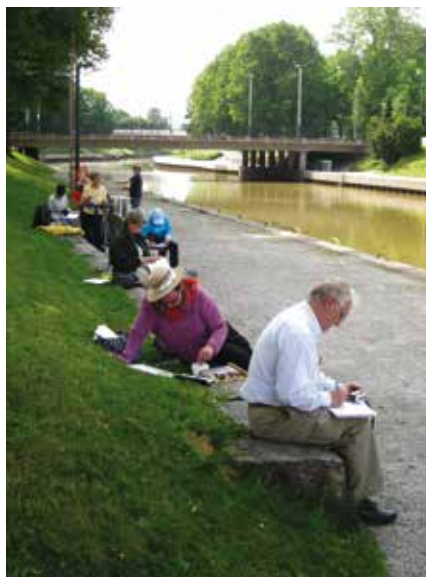
Torstaina saimmekin hienon sään. Olimme kuulleet jo aiemmin kulttuurintuottajalta **Anu Taivaiselta** Halikonlahden Eu:n Veden taika -hankkeesta, ja ihmettelimme teko- altaissa kelluvia saaria. Niiden tarkoi- tuksena on vesistöjen suojelu ja mai- semointi ympäristötaiteen keinoin. Onnistunut *Veden taika* on toteutettu Halikonlahdelle vuonna 2009 rakenta- malla jätevesialtaaseen kelluvia saaria, joiden bioteknisten prosessien avulla alueen lintukanta on elpynyt ja vesistön tila parantunut.

Lintutornista saattoi bongata sinistä merta, Halikonlahden ja yhden jos toi- senkin maalarin.

Kuva Tua Mylius

Halikon museosilta

Kuva Tua Mylius

Taiteilijat Salonjoen rannalla

Uudenmaankadun akryyli ja DIVERSE

Myymälämme ei ole
taiteilijan tavaratalo
vaan taiteilijan
erikoiskauppa.

**Diverse myy mm. Golden
Paints, Saunders Waterford ja
Natural Pigments -tuotteita.**

Uudenmaankatu 11
00120 HELSINKI
puh 045-848 5005
sähköposti shop@diverse.fi

Jätimme kuitenkin lokkien kirkumisen ja iltapäivällä nautimme torin markkinatunnelmista ja antimista ja tietenkin maalaamisesta.

Perjantaina matkakierros kerittiin kokoon Wiurilan kartanolla. Valitsimme Hannun avustuksella näyttelytöt Helsinkiin Eurooppasaliin näyttelyymme *Kulttuurimaisen merkkejä*. Tuntui hienolta, kun saimme mahdollisuuden tuoda esiin taidettamme ja että se kytkeytyi myös EU-hankkeeseen ja kansalaisten vaikuttamismahdollisuuksiin. Tuntui, että olimme saaneet paljon aikaa, vaikka viikossa oli runsaasti paikallista kulttuuria ja liikkumista. Osallistujat jakoivat kyydittää toisiaan oma-toimisesti, mikä vaikutti osaltaan kurssin onnistumiseen.

Jälkeenpäin ajatellen ehdimme vain käväistä useissa kohteissa. Uskoisin, että kurssi tarjosi jokaiselle uutta ja avasi kulttuuri-ikkunoita. Matka viikinkiajan historiasta Eu-aikaan on pitkä ja monipolvinen varsinkin viidessä päivässä taitavaltuna. Omien juurien tunteminen on kuitenkin sellaista rikkautta, jonka varaan myös kansainvälisyys ja kulttuurivaihto rakentuvat. Opettajamme Hannu kehui ryhmäämme ahkeraksi ja innostuneeksi. Viikosta jäi hyvä mieli. Kiitokset kurssilaisille ja opettajalle!

Teksti Kirsti Pesari

Kuva Tua Mylius

Markkinatunnelmia maalataan.

Kananmunatempora tutuksi 6.–8.9.2013

Kuva Katriina Vihonen

Temperakurssi Sasekalla. Opettaja oli Haruka Kashima.

Akryylikurssi 9–10.3.2013

Kuvat Tua Mylius

Kurssilla käsiteltiin akryylinvärien käyttöä, maalausnesteitä, eritysmateriaalien käyttöä, akryylitöiden säilytyksessä huomioitavia asioita jne. Opettajana toimi Ulla Kuronen.

Janne Toriseva

kuvittaja ja sarjakuvantekijä

Janne Toriseva opettaa Sasekalla keskiviikkoisin Luovaa piirtämistä. Mitä muuta Janne tekee? Sitä tässä selvitetään.

Kuva Christina Korkman

"Opettaminen on myös hyvin opettavaista työtä", sanoo Janne Toriseva.

Olet syntynyt 23.9.1978 Vantaalla. Missä päin Vantaata?

– Synnyin ja vartuin nuoruuteni Vantaan Hakunilassa. Asuimme rivitaloasunnossa Hakunilan pururata- ja kartanoalueen läheisyydessä ja näistä luontoalueista tulikin minulle nuoruudessani tärkeitä.

Ovatko vanhempiesi sukujuuret pääkaupunkiseudulla vai jossain muualla, ja jos niin missä?

– Isäni on kotoisin Ikaalisista, äitini on paljasjalkainen stadilainen.

Onko sinulla siskoja tai veljiä?

– Minulla on kolme vuotta vanhempi, media-alalla työskentelevä, veli **Ville**.

Olitko koulussa hyvä kuvaamataidossa?

– Omasta mielestäni olin ihan hyvä piirtäjä jo ala-asteella, mutta opettaja ei tainnut töistäni kauheasti innostua. Muistikuvieni mukaan alaluokkien kuvikseen sisältyi paljon kaikenlaista askartelua, josta lopputuloksena oli omalla kohdallani ruttuisia, liiman tahrimia papereita. Muistan opettajan olleen jossain vaiheessa yhteydessä myös vanhempiini, koska sekä piirustukseni että äidinkielen tunneilla kirjoittamani tarinat olivat liian raakoja. Toisaalta, jos kymmenen vuotiaalle pojalle annetaan kuvistunnilla aiheeksi "Talvisota", mitä oikein odotetaan syntyvän – rauhankyyhkyjä lumipyryssä?

Opettaja huomasi kuitenkin innostukseni piirtämiseen ja tarinankerrontaan ja sain kertoa luokalle jatkotarinoita perjantaisin, joihin sain tehdä myös projektorilla valkokankaalle heijastettavat kuvitukset. Myös luokan paras piirtäjä **Tero** rohkaisi minua ja sanoi että minusta tulisi jonain päivänä sarjakuvapiirtäjä. Pikkuhiljaa kuvisnumeroni nousi kiitettäväksi, mutta taisi olla vasta lukiossa kymppi. Siellä kuvisopettajani ehdotti minulle Kuvataideakatemiaan pyrkimistä. Akatemiaan en koskaan pyrkinyt, mutta saattoihan sillä joku vaikutus olla taidealalle pyrkimiseeni. Tai sitten ei.

Minkälaisia taide-elämyksiä nuoruuteesi liittyy?

Kuva Jaakko Liukkonen

Oswald.

– Pelasin nuorena paljon roolipelejä, joissa seikkaillaan noppaa heittämällä mielikuvitusmaailmoissa. Roolipelien sääntökirjat olivat täynnä mielestäni upeita kuvituksia ja opettelin niiden avulla kuvantekemisen peruselementtejä kuten tulta syökevien lohikäärmeiden piirtämistä. Lisäksi *Asterix*, *Hämähäkkimies* ja *Conan Barbaari* olivat suuria innoittajiani. Maalustaide hiipi elämäni vähän hitaammin.

Olin oikeastaan kuvataiteen suhteen aika itseriittäinen ja suurimmat elämykset liittyivät omaan luomiseen. Vahvimpana mieleen on jäänyt pitkä sairastelujakso 11-vuotiaana, jolloin vietin 5 viikkoa kevätlukukaudesta kotona. Piirtämisen halu oli kova ja suuremman paperin puutteesta teippasin yhteen A4-konttoripapereita määrän, joka riitti peittämään kaiken olohuoneen lattialta liikenevän vapaan tilan ja täytin paperit suurteoksella lohikäärmeen ja ritarin välisestä mittelöstä.

Kulttuurin tuesta (osa).

Elät avoliitossa ja sinulla on kaksi lasta. Kerro vähän perheestäsi! Missä päin Helsinkiä asutte?

– Itse asiassa avoliitto-sanaan tupsahiti 'i' väliin 11.6.2012. Pitäpä päivittää tietö verkkosivuilta... Perheeseen kuuluvat 10 ja 12-vuotiaat tyttäret **Maija** ja **Anna**, jotka harrastavat pianonsoittoa sekä käyvät Kaisaniemen ala-asteen mu-

siikkiluokkaa. Lisäksi Anna on ollut syksyn alusta alkaen innokas poniratsastaja. Vaimoni **Laura** on lastentarhanopettaja. Muutimme viime pääsiäisenä Herttoniemenrannasta Laajasaloon rivitaloon ja olemme viihtyneet rauhallisella ja luonnonläheisellä alueella oikein mukavasti.

Olet valmistunut Taideteollisesta korkeakoulusta taiteen maisteriksi vuonna 2005. Kerro opiskeluajastasi. Mikä oli pääaineesi? Mitä erityisesti jäi mieleen? Entä se "opiskelijaelämä"?

– Työskentelin varastomiehenä kun eräänä aamuna silmiini osui artikkeli Itä-Pasilan arkkitehtuurista. Kirjoittaja oli aiheestaan niin innoissaan, että into tarttui minuunkin ja varastomiehen työ alkoi tuntua tylsältä. Siltä istumalta päätin opiskella sarjakuvantekijän ammattiin.

Soitin kahvitauolla numerotiedusteluun ja pyysin vinkkaamaan, missä alaa voisi opiskella. Numerotiedustelusta ehdotettiin Taideteollista korkeakoulua. Otin yhteyttä kuvataideopetuksen koulutuslinjan johtajaan **Liisa Piiroseen**, jolta kysyin voiko siellä opiskella sarjakuvaa. Saatua ni myöntävän vastauksen tein päätökseni pyrkiä kouluun enkä muita alan opiskeluvaihtoehtoja tainnut tutkiakaan.

Koulutuslinjan todellinen luonne selvisi minulle vasta pääsykokeiden viimeisessä vaiheessa kun minulta kysyttiin, mistä saakka olen tiennyt haluavani kuvio-opettajaksi. Hieman äimistyneenä soipersin siihen jotain ja kotona, nopeasti koulun opinto-opasta selattuani, jäin ihmettelemään kuinka tuo "opetus"-sanan merkitys oli jäänyt minulta käsittämättä.

Sopeuduin oppilaitokseen kuitenkin nopeasti kun huomasin saaneeni opiskelutovereikseni monia muitakin sarjakuvantekemisestä kiinnostuneita. Lisäksi uskon koulutuksen tarjoamalla monipuolisella tutustumisella kuvantekemiseen olleen paljon enemmän hyötyä omaan kuvalliseen ajatteluuni kuin pelkällä sarjakuvantekemisen opiskelulla olisi ollut. Ja onhan noista opettajan opinnoistakin tainnut jotain hyötyä olla.

Aloitin koulun syksyllä 1999 ja asuin pari ensimmäistä opiskeluvuotani kommuuneissa Kumpulassa ja Tapanilassa opiskelutovereideni kanssa. Esikoiseni syntyi kuitenkin jo loppuvuodesta 2001, joten perinteinen "opiskelijaelämäni" jäi melko lyhyeksi.

Betonisaapaat.

Mitä teit opiskelujen jälkeen? Heittäydithkö heti vapaaksi taiteilijaksi?

– Rahoitin kuvittajan ja sarjakuvantekijän töillä opintojani melkein koko opiskeluaikani, joten minulle oli ehtinyt kertyä valmistuessani jo aika hyvä pohja, mistä jatkaa alan parissa valmistuttuani. Aivan kuvitusten varaan minun ei kuitenkaan tarvinnut heti heittäytyä, sillä olin saanut jo opintojeni loppupuolella töitä biolääketieteen laitoksen hälytyspäivystäjänä. Minulla oli taskussani laitoksen pakastimiin kytketty puhelin, jonka hälyttäessä minun piti rientää Viikkiin pelastamaan bakteerinäytteitä. Töitä oli vähän ja palkka hyvä, mikä mahdollisti täysipäiväisen uppoutumisen kuvan tekemisen pariin.

Teet useita sarjakuvia, tai olet ainakin tehnyt. Minkä nimisiä sarjakuvia olet piirtänyt, ja kuinka monessa sanoma- tai aikakauslehdessä niitä on julkaistu? Mitkä niistä ovat mielestäsi tärkeimpiä?

– Koko perheen sanomalehti- eli stripisarjakuvallani **Oswaldilla** on ollut vuosien aikana parisenkymmentä julkaisijaa Suomessa, Saksassa, Etelä-Amerikassa ja Omanin sulttaanikunnassa. Myös toista strippisarjakuvaani **Betonisaappaista** on julkaistu tähän mennessä 9 lehdessä. Näistä **Oswaldin** tekemisen olen jo lopettanut.

Näiden ohella olen tehnyt muutamia muita sanomalehtisarjakuvia, mainos- ja oppikirjasarjakuvia sekä käsi- ja kuvakäsikirjoituksia **Aku Ankkaan** sekä **Roviolle**. Tärkeimmät projektit ovat kuitenkin olleet valmistumassa viimeisen 11 vuoden ajan pöytälaatikkoon.

Kuva Laura Suhonen

Sarjakuvat syntyvät työpöydän ääressä.

Olet tehnyt myös paljon kuvituksia. Kerro mielestäsi merkittävimmistä!

– Työssä täytyy antaa aina kaikkensa, joten jokainen kuvitus täytyy kokea tärkeäksi. Yksi mieleenpainuneimmista oli kuitenkin ensimmäinen projektini. Lapset olivat menossa ensimmäistä kertaa päiväkotiin ja olin lupautunut viettämään osan päivästä lasten kanssa uudessa ympäristössä ensimmäisen viikon aikana. Samaan sumaan sattui kuitenkin kiireinen oppikirjan kuvitusprojekti, jossa minulta pyydettiin koko oppikirjan kuvittamista tuon viikon aikana. Ensimmäisestä työtehtävästä vastavalmistuneena maisterina ei oikein tohtinut kieltäytyäkään, joten läiskin mustetta kauhealla vauhdilla paperille lasten päiväunien aikana.

Kokemus oli monella tapaa opettavainen, piti jättää turha nyplääminen ja miettiä mikä kuvassa on oleellista. Projekti saatiin lopulta ajoissa onnellisesti päätökseen ja minulle avautui uusia ovia omaan kuvantekemiseeni. Näitä kuvia olen itseasiassa käyttänyt joskus IHTS:n tussikurssien mainoksissa, juuri niiden historiasta johtuen.

Kerro tekemistäsi animaatioista!

– Vaikka animaatiot ovat aina kiinnostaneet minua, ovat ne näytelleet melko vähäistä roolia työelämässäni. Ensimmäiset kaupalliset animaationi tein vasta

muutama vuosi sitten HKL:lle. Työ ei lähtenyt asiakkaan tilauksesta vaan idea syntyi katsoessani metromatkalla ulos ikkunasta ja miettiessäni, miltä näkymä näyttäisi animoituna. Aiheesta innostuttiin HKL:llä ja minulta tilattiin lopulta metroanimaation lisäksi myös bussi- ja raitiovaunuaiheisia animaatioita. Myöhemmin olen tehnyt myös muutamia muita yksittäisiä animaatioita mm. Helsingin Satamalle sekä muutamille muille asiakkaille, mutta varsinaisesti en ole animaattorin töitä juuri etsinytkään.

Kerro julkaistuista sarjakuva-albumeista ja osallistumisestasi sarjakuva-antologioihin!

– Ensimmäiset sarjakuvajulkaisuni olivat Taideteollisen korkeakoulun sarjakuvakurssien antologioita. Kouluaikoina syntyi myös ensimmäinen sarjakuva-albumini *Muurit, osa 1/9*, hyvän ystäväni **Mikko Jeskassen** kanssa lopputyöksemme valmistamamme omakustanne. Loput 8 osaa ovatkin vielä toteuttamatta. Koska olen keskittynyt pääasiassa muuhun kuin albumimuotoisen sarjakuvan tekemiseen, on ainoa täysin oma albumini toistaiseksi Arktisen Banaanin kustantama *Oswald*, joka sisältää nimensä mukaisesti *Oswald*-strippejä vuosien varrelta. Kemin pohjoismaisen sarjakuvakilpailun 2012 palkittuja töitä esittelevästä antologiasta löytyy myös *Poliisikenkä Adidas* -sarjakuvani, joka syntyi itse asiassa jo työskennellessäni varastomiehenä. Sarjan pääseminen antologiaan oli paitsi mieluisaa, myös sarjakuvan nykytilan kannalta vähän huolestuttavaa. Mikäli antologiana voidaan pitää myös useiden tekijöiden voimin toteutettuja *Angry Birds* -sarjakuva-albumeita niin mainitaan myös tämä tänä syksynä Suomessa ja Ranskassa startannut sarja.

Olet opettanut usean vuoden ajan "Kokeilevaa piirustusta" Itä-Helsingin Taideseurassa. Mitä se on pitänyt sisällään? Mikä kurssi on nyt meneillään?

– Kokeilevan piirustuksen kurssit ovat painottuneet tussityöskentelyyn sekä tussiin yhdistettäviin materiaaleihin ja työ-

välineisiin. Toisaalta edeltäneen kevään ja syksyn aikana painopiste oli tussin asemesta kurssilaisten omien kuvitusprojektien valmistamisessa. Tänä syksynä ollaan palattu jälleen tussityöskentelyn monipuoliseen tutkimiseen. Kokeilevan tussipiirustuksen kurssilla.

Olet opettanut myös muualla. Missä?

– Itä-Helsingin Taideseuran lisäksi olen pitänyt sarjakuvan intensiivikursseja sekä Sarjakuvalauantait-nimikkeellä toimivaa työpajahenkistä työskentelyä Helsingin työväenopistolla. Pidän myös keväisin työväenopistossa tussityöskentelyn intensiivikurssin.

Kurssien lisäksi olet tehnyt myös kuvataideopettajan sijaisuuksia kouluissa. Mitä opettaminen sinulle antaa?

– Itseasiassa kuvataideopettajan sijaisuuksia en ole opiskeluvuosien jälkeen tainnut tehdä. Lapsiakin olen opettanut melko vähän, pääasiassa opetus on keskittynyt aikuisopetukseen. Jonkun yksittäisen sarjisjutun olen käynyt vetämässä nyt syksyllä Metsolan ala-asteella sekä pitänyt myös jonkun Sarjakuvaseuran järjestämän työpajan, mutta siinäpä oikeastaan se.

Aktiivisesti olen opettanut vasta kolmen vuoden ajan eli saman ajan, minkä olen Itä-Helsingin Taideseurassakin opettanut. Koulun jälkeen en uskonut opettajantöitä juuri tekeväni, mutta vuosien varrella huomasi freelance-työskentelyn sen verran sosiaalisesti köyhäksi toiminnaksi, että ajatus vuorovaikutuksesta muiden ihmisten kanssa alkoi tuntua houkuttelevalta vaihtoehdolta. Opettaminen on myös hyvin opettavaista työtä. Opin toisten kurssilaisten töistä, työtaidoista, kokemuksista ja näkemyksistä siinä missä kurssilaisetkin. Lisäksi opettaessa joutuu ajattelemaan tarkemmin myös sellaisia asioita, joita omassa työskentelyssä ei enää tule samalla tavalla tietoisesti jäsentelleeksi.

Teksti Jaakko Liukkonen
ja Janne Toriseva

Kuva Jaakko Liukkonen

Krista Kortelaisen kanssa Espanjassa

– maalaamassa ja herkuttelemassa

Lauantaina 20.4.2013

Lähtö oli taas aikainen. Piti herätä jo kello kolme yöllä. Olihan meitä aika joukko: 12 oppilasta, kaksi seuralaista ja opettaja. Noin puolet olivat Itä-Helsingin Taide-seurasta. Lentomatka sujui rattoisasti ja **Krista** jakoi jo koneessa soppavuoroja.

Osa porukasta asui Vilafrancassa ja toinen puoli läheisessä Vilanovan kaupungissa. Bussimatalla jo tuli selväksi isäntämme **Karin** kanta Katalonian itsenäisyyteen. Tomba-Tombaa (Kaatuu, kaatuu) laulettiin autoradiossa ja Kari kertoi, että **Vilhelm Karvanen** oli kuolinvuoteellaan verisillä sormillaan vetänyt ne neljä punaista viivaa, jotka ovat Katalonian lipussa. Itsenäisyyden kannattajat ovat lisänneet siihen vielä sinisen kolmion, jossa on valkoinen tähti. Sellainen lippu liehui talomme seinällä. Varmaan suomalaisen Karin vakaumus oli osittain hänen vaimonsa **Mesen** vaikutusta. Mese opetti yliopistossa katalaania.

Majoituimme Vilafrancan taloon, joka oli perheen koti. Isäntäväen tavaraa oli

kaikissa huoneissa. Kirjoja oli hyllyt pullollaan ja taidetta seinillä. Toimittelimme asioita kaupungilla. Käytiin leipäkaupassa, viinikaupassa ja Hipermarketissäkin.

Illalla menimme vielä maalaamaan Vilanovaan. Olimme rannalla, jossa tuuli välillä pölytteli hiekkaa naamalle. Majakka ympäristöineen oli hyvä maalausaihe. Päivä päättyi syöminkeihin. Pirjo-Liisa oli tehnyt ihanaa perunamunakasta ja oli salaateja ja chorizo-makkaraa ja tietysti viiniä.

Sunnuntaina 21.4.

Sunnuntaiamuna maalasimme Vilafrancan puistossa vaaleanpunaisia puita, jotka Krista oli edellisenä päivänä valmiiksi käynyt katsomassa. Oli mukava maalausrupeama ja Maiju sai paikallisen pikku oppilaan, joka ei millään olisi maltanut lopettaa.

Lounaan ja lepotaun jälkeen lähdimme Basilica de Santa Marian aukiolle. Toiset alkoivat uurastaa kirkon kimpussa, mutta jotkut tyytyivät vähäisempiin aiheisiin. Minä yritin ikuistaa paperille yhtä parveketta viereisestä mu-seorakennuksesta. Kylmää oli, mutta onneksi viereisessä baarissa sai taivaallista suklaata ja ihania leivoksia.

Barcelonassa Tàpiesin museon edessä.

Kuva Anita Puumala

Maanantaina 22.4.

Edellisenä iltana oli saatu ravintolassa niin kurjaa ruokaa, että Ritva jäi sairaalomalalle, kun me muut suunnistimme vaihteeksi Vilanovaan. Oli aurinkoista ja menimme rannalle maalaamaan. Minä maalasin neljää palmua, jotka jököttivät keskellä hiekkarantaa. Kari kävi tarjoilemassa meille cavaa ja pikkupurtavaa rannalle. Hän kertoi, että **Kimi Räikkönen** oli vene kyseisessä satamassa ja suomalainen kapteeni oli kuulemma läh-tövalmiina. Eipä tavattu.

Lounas oli taas mahtava. Oli avokadopastaa, kanapataa ja marinoituja mansikoita. Kyllä omat kokkaukset edellisen päivän ravintolaruuan voittivat. Maalausta jatkettiin taas iltpäivällä samoissa maisemissa. Nyt oli aiheenani puiston lonkeroiset puut ja valkoinen penkki.

Tiistaina 23.4.

Tiistaiamuna lähdimme Karin kyydissä ensin Vilanovaan ja sieltä jatkoimme junalla Barcelonaan. Ensimmäinen etappi

oli **Antoni Tàpiesin** museo, joka oli Kristalle tärkeä, koska hänellä oli tutkielma tekeillä nimenomaan tästä taiteilijasta. Työt olivat kiinnostavia ja maavärit viehättivät. Monenlaisia materiaalikokeilu-jakin tämä taiteilija oli tehnyt. Mieleen jäi jalkaveistos, joka oli tökitty täyteen metallisia tarvekaluja?

Toinen kohteemme oli Kristan käärmetaloksi nimittämä **Antoni Gaudín** suunnittelema Casa Batlló. Kyllä oli mahtava kokonaisuus. Jokainen ikkunan nuppikin

oli erikoinen. Upea oli esim. sininen valokuilu rakennuksen keskellä. Kaikki puutyöt, ikkunan karmit ja ovet olivat koukeroisia orgaanisia muotoja ja hienosti toteutettuja. Oli myös nerokkaita ratkaisuja esim. tuuletuksen ja valaistuksen suhteen. Kaiken kaikkiaan upea kokemus ja tuttu varmaan kaikille Barcelonan kävijöille.

Iltapäivällä joukkomme jakaantui kahdella. Toiset kävivät toisessa Gaudín talossa, Casa Milassa, ja minä lähdin Anitan, Jorman ja Päivin kanssa kohti Sagrada Famíliaa, Gaudín suunnittelemaa keskeneräistä kirkkoa. Ulkoapäin ei siitä saanut kovin hyvää kuvaa, kun rakennustelineitä oli vähän joka puolella, mutta kun astui ovesta sisään, voi vain haukkua henkeään. Mahtava pylväsmetsä, upeat lasimaalaukset ja kaikki erikoiset yksityiskohdat olivat niin tyyliin sopivia. Olin tyytyväinen, että olin valinnut tämän kohteen.

Ehdimme vielä kävellä Ramblasilla, jossa oli valtava kansanpaljous. Oli nimittäin Kirjan ja ruusun päivä. Ruusuihin oli yhdistetty viljantähtiä ja näitä nippuja myytiin joka mutkassa. Kauppahallin upeista hedelmärykkyistä saimme hienoja valokuvia.

Illalla Kari ja Mese tarjosivat meille

illallisen. Ruokalistalla oli turska-paprika vaahto, salaatti, paella ja katalonialainen crema juhllallisesti liekitettynä. Mese oli kelpo emäntä ja Kari piti puhetta. Hän kertoi meille tarinan Pyhästä Yrjöstä, jonka päivää parhaillaan vietettiin.

Keskiviikkona 24.4.

Olimme maaseudulla maalaamassa ja oli oikein kaunis ja aurinkoinen päivä. Maalasin yhtä seinää vähän Tapiessin tyyliä, kuten opettaja oli meitä ohjeistanut. Oli nautinnollista istua puun alla ruohikossa ja vedellä surutta reippaita vetoja isolle paperille. Joukko hajaantui eri puolille pientä kylää ja löysi mukavia aiheita. Vähän vain, että minulla oli se köksävuoro ja piti Ritvan kanssa lähteä kokkaamaan. Kun oli Oksasen perhe keittiössä, niin mentiin hyväksi havaitulla parsaa- ja pihvinlinjalla. Minä olin ylimmäinen pilkkoja ja tein salaattia ja lohkoperunoita. Ritva oli kastikevastaava ja miehensä Jyrki paistoi pihvit. Kehuja saatiin.

Torstaina 25.4.

Koko päivä oltiin Vilanovassa. Aamupäivällä mentiin mäntymetsikköön, josta porukka liukeni aika pian rannalle. Vähän oli tuulista, mutta löytyi kuitenkin suojapaikkoja. Oli paljon taivasta ja merta ja rannassa parimetrisiä agaaven kukintoja. Maleksimme sitten Vilanovan asumukselle pitkin rantatietä ja söimme taas onnistuneen lounaan.

Lepotauon jälkeen pidettiin kritiikki ja Krista jakoi kehuja tasapuolisesti. Toki

jotain parannusehdotuksiaakin esitettiin sekä annettiin neuvoja vastaisen varalle. Yllätyin siitä, kuinka paljon ihmiset olivat lyhyessä ajassa saaneet aikaan ja kuinka hienoja töitä.

Osa porukasta kävi vielä illalla paikallisessa Peixerot kalaravintolassa. Viisi sai tonnikalaa, kolme Monkfish-kalaa (merikrottia) ja Annele ja minä mustekalanrenkaita. Pyh! Ei ollut turistikausi menossa.

Perjantaina 26. 4.

Olimme tutustumassa viinitilaan ja saimme vähän infoa viininvalmistuksesta ja myös kuohuviinin pullotuksesta. Lehtimajassa Kari esitteli meille, kuinka syödään paahdettuja sipuleita. Mustanpuhuvat sipulit kuorittiin taidokkaasti ja kastettiin taivaalliseen soosiin. Viiniä oli tietysti palan painikkeeksi.

Hajaannuimme viinitilan ympäristöön ja minä talsin muutamien muiden kanssa tietä eteenpäin tuoli kainalossani ja asetuin sitten tien penkalle maalaamaan laajaa maisemaa, jossa oli mukavasti ilmaperspektiiviä.

Perinteistä maalaisruokaa tarjottiin holvimaaisessa tilassa. Oli papuja, pinaattipeirunoita, makkaraa, pekonia ja joku pihvin. Artisokat olivat parasta. Niin ja tietysti jälkiruokana oli katalonialaista cremaa. Tonttuhattuinen Kari esitti meille laulun urheasta Patufetista, pienenpienestä pojasta, joka oli riisinyvääkin pienempi.

Illalla osa joukostamme kävi katso-massa Vilafranca Castellars -joukkueen

harjoitusta sisähallissa. Tämä seura harastaa ihmistornien rakentamista. Tornissa oli alakeroksessa suuri joukko miehiä tukemassa niitä, jotka seisovat tornin alimmaisena. Hiljaisuuden vallitessa yksi mies huusi lyhyitä ohjeita ja käskystä aina neljä tai kaksi henkeä lähti yhtä aikaa kapuamaan ylös. Ylimmäisenä oli kaksi lasta kypärät päässä: toinen nelinkontin ja toinen vielä tämän päällä. Kun käsi oli pystyssä, torni oli valmis. Torni täytyy myös purkaa hallitusti ja kilpailutilanteessa käytetty kokonaisaika ja tornin korkeus ratkaisevat voittajan. Miksi-köhän tuli tippa silmään, kun pieni käsi nousi tornin huipulla pystyyn?

Lauantaina 27.4.

Tähän asti kaikki oli onnistunut aivan täydellisesti, mutta viimeisenä yönä sattui vastoinkäyminen. Erään matkalaisemme laukku ryövättiin yökerhon ulkopuolella. Selvittelemiseen meni sitten loppuyö, mutta onneksi Kari ja Mese olivat tukena. Hädin tuskin ehdimme lentokentälle.

Kaikesta huolimatta, oli kiva ja antoisaa matkaa, josta on kiittäminen Kristaa. Isäntäväki ansaitsee myös lämpimän kiitoksen. Haluan tässä jo ilmoittautua seuraavalle reissulle, jos se suinkin vain on mahdollista.

Teksti ja kuvat Pirkko Raulo

P.S. Matkalla olivat Itä-Helsingin taide-seurasta mukana: **Ritva Oksanen** (+ **Jyrki**), **Anita Puumala** (+ **Jorma**), **Tiina Puustinen**, **Annele Lindequist**, **Susanna Sääskilähti**, **Maiju Humppi** ja allekirjoittanut.

Nyt on

Itä-Helsingin Taideseuran ryhmänäyttely
Kaapelitehtaan Valssaamossa 27.2.–10.3.2013

Nyt on -näyttelyn avajaisia vietettiin 26.2.2013. Seuraavassa otteita taideseuran puheenjohtaja **Kirsti Pesarin** avajaispuheesta:

”Olemme taideseurassa halunneet palata entistä tiukemmin omaan perustehtäväämme: järjestämme kurssseja ja näyttelyitä. Näyttelytoiminta kurssituksen ohella on toimintamme perusta. Toteutamme kumpaakin autonomisesti, jäsenistömme tarpeita ja toiveita kuunnellen. *Nyt on* -ryhmänäyttely on, syksyllä pidettävän vuosinäyttelyn rinnalla, toinen päätapauksista tänä vuonna. Tähän näyttelyyn on voinut ilmoittautua vapaasti, jos muut seuran jäsenyyteen

liittyvät edellytykset täyttyvät. Osallistumista ei ole rajattu tekniikan tai tason mukaan. Syntynyt kokonaisuus on värikäs ja monimuotoinen. Esillä on grafiikkaa, akvarelleja ja öljy- ja akryylitöitä tekijöiden omien mieltymysten mukaisesti.

Kuvataide on luotu katsottavaksi niin kuin kirjallisuus luettavaksi. Mielestäni taiteen tulee näkyä ja tehdä asioita näkyväksi, olivat ne sitten kauniita tai rumia, hyviä tai pahoja. Vaikka taide vain olisi olemassa niin, että sen ohi kävellään kuten asemahallissa, on tärkeää, että se on.

Nyt on nähtävissä 26:n tekijän tarinoita elämästä ja elämän varrelta. Joskus kuva syntyy nopeasti, joskus vasta vuo-

Kuva Gero Mylius

Kuva Gero Mylius

Kuva Gero Mylius

Yläkuvassa yleistä hälinää avajaisissa. Alakuvassa Päivi Sirén katsoo Tua Myliuksen maalauksia.

Kuva Gero Mylius

Kuva Andy Wall

Yläkuvassa katsotaan Arja Seimolan akvarelleja. Alhaalla yleiskuva Valssaamosta.

Alexey Paramonov teostensa kanssa.

Ritva Pohjanheimo: Avaruuskien äänet I, II, III ja IV, akryyli, 2013.

Annu Jalavan mehevät kukkamaalaukset.

sien päästä osaset tuntuvat lokahtavan paikoilleen. Vain tehden omat tavoitteet selkenevät.

Taiteeseen, kuten elämäänkin, kuuluu leikkisyys. Luovuus ja leikki kulkevat käsi kädessä. Molemmissa on totta ainakin toinen puoli. Piirtäminen on kaiken taiteen tekemisen perusta. Sitä tosiasiaa ei koskaan voi liikaa korostaa. Tarvitaan nöyryyttä ja rehellisyyttä suhteessa omaan tekemiseen. Kilvoittelua joutuu käymään oman itsensä kanssa – mitä pidemmälle edistyy, sitä kauempana on tavoite.

Kuva Gero Mylius

Tulevaa kevättä ja lisääntyvää valoa odottaessa juhlistan näyttelymme avajaisia vielä vanhan mestarin **Auguste Rodin'in** ajatuksin: Hän, (siis taiteilija) vie ilonsa laaksoihin ja kukkuloille, jossa kevät tuhlaillen viettää suurenmoisia vihreyden ja kukkien juhliensa huumavain tuoksuin, mehiläisten suristessa, siipien suhistessa ja lemменlaulujen kaikeudessa... Kuka kuolevainen on onnellisempi kuin hän. Ja kun suuri taide opettaa ja avustaa antamaan arvoa tällaisille nautinnoille, kuka tahtoo kieltää, että se ei olisi äärettömän hyödyllinen? Mutta tässä ei ole kysymys vain henkisestä hekumoinnista, vaan paljon enemmän. Se ilmaisee ihmisille heidän olemassaolonsa perustuksen. Se ilmaisee heille elämän merkityksen, valaisee heidän omaa tarkoitustaan ja ohjaa heitä olemassaolon teillä."

Kuva Andy Wall

Nyt on -näyttelyyn osallistuivat:

Tuulikki Ahonen, Ulla-Kristiina Haarma, Hilkka Herlevi, Annu Jalava, Ritva Juselius, Maisa Kela, Yrjö Korolkoff, Jaakko Liukkonen, Ritva Lumiaho-Pesola, Anja Meri, Pentti Mettälä, Tua Mylius, Tiina Mäkitalo, Iiris Niemi, Maila Niskanen-Kopio, Helena Palmén, Alexey Paramonov, Kirsti Pesari, Ritva Pohjanheimo, Anita Puumala, Pirkko Raulo, Ritva Ruohutula, Mau Salmi, Arja Seimola, Anni Sovala ja Aino Suominen.

Kuva Andy Wall

Kuva Gero Mylius

Kirsti Pesari ja Päivi Sirén keskustelemassa.

Päivi Sirén valitsi Nyt on -näyttelyn teokset ja suunnitteli ripustuksen

Hei kaikki Saseka-talon kuvataiteen ystävät! Kiitos luottamuksestanne, oli ilo saada kutsu tulla ripustamaan näyttelyänne Kaapelitehtaan Valssaamon tiloihin.

Kirsti Pesari, joka minua tähän puuhaan pyysi, kertoi jo ennakkoon muuttaman tärkeän tiedon työni pohjaksi: näyttelypaikaksi oli valittu Kaapelin Valssaamo, taiteilijoita oli noin 26, teosmäärää ei oltu rajattu ja tekijäkohtaiset ripustuspaikat oli etukäteen arvottu.

Valssaamo on minulle ennestään tuttu monista näyttelyistä. Tilana se on vaikea. On avaruutta ja tehdashallin korkeutta, karheutta, suuria ja pienempiä paneeliseiniä, kiviseiniä, ikkunoita ja hurjia tummia verhoja. Paljon sekä teknisiä, että visuaalisia ongelmia voitettavaksi.

Oli onni, että olitte tuoneet mukanaan runsaasti töitä. Vaikka usein toistettu lause, ”vähemmän on enemmän”, pitääkin paikkansa, minusta tuntui tässä tapauksessa hyvältä ratkaisulta ottaa kultakin tekijältä runsaampi joukko töitä. Tämä osittain siksi, että teosten koko yleisesti ottaen oli aika pieni suhteessa näyttelytilan mittasuhteisiin. Oma ennakkokarsinta oli onnistunut, olitte suurimmaksi osaksi valinneet mukaan kokonaisuksia, jotka olivat selkeästi samaa aihepiiriä, tai muutoin tukivat toisiaan sisällöllisesti sekä värillisesti. Rakentamalla tekijäkohtaisia tiiviitä ryhmiä saimme myös vältettyä yhteisnäyttelyissä minua usein vaivaavan sekavuuden, kun katsoja joutuu kuvasta kuvaan eläytymään aivan uuteen maailmaan.

Tärkeä ennakkoratkaisu (joka nopeutti kyllä paljon tiukkaa ripustusaikataulua) oli paikkojen arvonta. Muutoksia kuitenkin jouduttiin tekemään kokonaisuuden kannalta. ”Tuo tumma kokonaisuus pärjää paremmin tuon suuren oven vieressä, ei panna noita vaaleita akvarellisteja vierekkäin...” Kiitos kaikille joustavuudesta, niin ripustuspaikan, kuin töiden karsinnan osalta.

Kun Kirsti avajaisissa kysyi, kirjoittaisinko jonkun sanan Sutiseen näyttelyn pystytyksestä, ensireaktion oli, että apua, en kyllä pysty, en muista mitään koko hässäkästä – niin oli kova kuhina ja kiire. Paikalle oli saatu paljon apuväkeä. Väen määrystä seurasi myös vähän ongelmia, kun aikatauluja oli niin paljon. Näin ison näyttelyn työjärjestyksen ennako-organisointi on tärkeää: pitää olla aikaa rauhassa katsoa kokonaisuus ja sitten vasta naulaajat hommiin. Onneksi apunani olivat kokeneet ja hyvähermoiset

ripustajat **Ritva Lumiaho-Pesola** ja **Jaakko Liukkonen**.

Mukavaa oli pitkästä ajasta nähdä teitä tuttuja ja kohdata minulle uusia tekijöitä. Joitain jäin kaipaamaan joukkoon, mutta kokemuksesta tiedän, ettei aina ole sopiva aika panna töitään esille. Ja sainhan avajaisissa halata montaa teistäkin, jotka ette nyt olleet näyttelyssä mukana.

Vaatii rohkeutta antautua vieraiden katseiden arvioitavaksi, sillä osittain juuri siitähän on kyse – me itsehän siellä riipumme, kuka minkäkin muotoisissa, värisissä- ja kokoisissa sisäisyytemme kuvannoksissa. Arkoina, ylpeinä, ujostelemattomina, villeinä, arvokkaina... Niin paljon maalaamisen iloa ja osaamista. Kuvan kirjo on loputon ja siksi aina niin kiinnostava. Kiitos, että sain olla mukana!

Päivi Sirén,
Tapiolassa 11.3.2013

Kuva Gero Mylius

Helena Palmén ja Päivi Sirén Valssaamossa.

In Memoriam

Kerttu Lehtinen 1927–2013

Kerttu maalaamassa Ranskassa Pezenes les Mines'ssä vuonna 2008.

Katselen Kertun pientä akvarellia, jossa tuuli painaa rantaniityn risunuotion savun maata kohti. Veden takana häämötävät saaret. Kevätkosteiden risujen paksu savu peittää kauimmaiset saaret melkein kokonaan. Vaaleat värit tuovat mieleen alkukevään tuoksun ja viileyden.

Kerttu maalasi mielellään vesivärein, niitä oli helppo kuljettaa maalausmatkoilla Vartiosaaressa, lukuisilla taide-seuran leireillä ja ulkomaanmatkoilla. Kertun akvarellit ovatkin usein maise-mia tai kaupunkinäkymiä. Niissä hän suoran luonteensa mukaisesti kuvasi näkemäänsä konstailemattomasti ja samalla suurella herkkyydellä ja pehmein värein. Harmonia ja tasapaino olivat hänen tavoitteensa. Mieleissäni on kuvia, joissa mahtavat Saarenmaan tuulimyllyt kohoavat taivasta vasten ja Lapin tuntureilla ryöpyävät kosket. Ilman ja veden kuvaamisessa tuntee Kertun voimakkaan luonnonrakkauden.

Monet grafiikan menetelmät metalli-grafiikasta kartonkigrafiikkaan tulivat Ker-

tulle tutuiksi Sasekan kurssilla. Seinälläni riippuu sinisävyinen etsaus-akvatinta, jossa vasaa ympäröi varpujen muodostama kehys. Luonto oli usein Kertun graafistenkin vedosten aiheina, niissä vilistivät eläimet ja kukkivat monenlaiset kasvit. Näissä töissä hän usein käsitteli aiheensa dekoratiivisesti ja abstrahoituina.

Kuvien tekeminen oli Kertulle hyvin tärkeää. Kun sängynaluslaatikon kansi ei tahtonut enää mennä kiinni, mietimme, eikö maailma ole jo täynnä kuvia. Miksi tehdä lisää?

– Mutta jos vielä vähän kokeilisi, miten saisin pilvet kuvattua, miten veden pinnan, tuulen. Mitä jos lähtisi seuraavalle kurssille oppimaan lisää.

Eeva Korjula

Kertun silkkipainotyö, Nmi, vuosi????.

jankkohtaisista

Kevään 2014 kurssit

Viikottaiset kurssit alkavat Kerhotalo Sasekalla viikolla 4.

● **Ölji- ja akryylikurssi** kokoontuu maanantaisin. Kurssi on tarkoitettu sekä maalausta vasta aloittaville että jo pidempään harrastaneille. Kurssiin sisältyy 7 opetuskertaa ja 3 kertaa itsenäistä työskentelyä. Kurssiohjelmassa huomioidaan kurssilaisien osaamista-so. Työskentelyaika on klo 15–21, opettaja on paikalla klo 16–19. Kurssin hinta on 75 euroa. **Kurssi alkaa 20.1.2014.**

● **Tiistaipaja** on tarkoitettu itsenäiseen työskentelyyn tottuneille maalareille, jotka haluavat työskennellä kannustavassa seurassa, tavoitteellisesti ja saada sekä kritiikkiä että ohjausta kehittyäkseen ja uudistuakseen. Tiistaipaja kokoontuu klo 10–14. Kurssiin sisältyy 10 kokoumiskertaa. Opettaja antaa kritiikkiä ja ohjausta 4 kertaa lukukauden aikana klo 10–13. Kurssin hinta on 75 euroa. **Kurssi alkaa 21.1.2014.**

● **Elävänmallin** piirustuskurssi kokoontuu tiistai-iltoihin klo 18–20. Kurssiin sisältyy croquis-illat. Tällä kurssilla on mahdollisuus osallistua myös vain croquis-piirustukseen. Croquis-illat sovitaan ryhmän kanssa ensimmäisellä tapaamisella ja niistä tulee tiedot nettisivuille. Kurssi kokoontuu 10 kertaa ja opettaja on paikalla 6 kertaa. Osallistumismaksu 8 euroa suoritetaan joka kerta. **Kurssi alkaa 21.1.2014.**

● **Tussikurssi** kokoontuu keskiviikkoisin klo 18–20. Tussilla piirtäminen tai maalaaminen soveltuu hyvin yhdistettäväksi muihin maalausmenetelmiin. Tussipiirustuskurssilla opitaan erilaisten tussitekniikoiden perusteita sekä syvennetään jo aikaisemmin opittuja taitoja. Kurssi on tarkoitettu sekä aloittelijalle että jo kokeneemmallekin harrastajalle. Kurssi kokoontuu 10 kertaa ja opettaja on paikalla 8 kertaa. Kurssin hinta on 75 euroa. **Kurssi alkaa 22.1.2014.**

● **Torstaipaja** on tarkoitettu akvarelleille ja muille hajuttomilla menetelmillä työskenteleville. Torstaipaja kokoontuu torstaisin klo 10–14. Kurssiin sisältyy 10 kokoumiskertaa. Opettaja antaa kritiikkiä ja ohjausta 4 kertaa lukukauden aikana klo 10–13. Kurssin hinta on 75 euroa. **Kurssi alkaa 23.1.2014.**

● **Grafiikkaryhmä** kokoontuu torstaisin klo 18–21. Kurssilla työskennellään itsenäisesti ilman opettajaa. Osallistuminen edellyttää grafiikkakurssin käymistä tai aiempaa kokemusta grafiikan teosta. Kurssin hinta on 30 euroa. **Kurssi alkaa 23.1.2014.**

● **Akvarellimaalauskurssi** kokoontuu lauantaisin klo 10–14. Kurssilla tutkitaan valoa, värejä ja sommittelua sekä käydään myös yliopiston kasvitieteellisessä puutarhassa maalamassa. Työskentelyssä käytetään sekä yhteisiä että itse valittuja aiheita. Kurssi soveltuu jo jonkin aikaa maalausta tai vesivärimaalausta harrastaneille, mutta myös aloittelijat ovat tervetulleita. Kurssi kokoontuu 10 kertaa. Kurssin hinta on 85 euroa. **Kurssi alkaa 25.1.2014.**

● Kesä- ja lyhytkurssit

- Kesäkuun alkuun on suunniteltu maalausmatkaa Italiaan.
- Maalauskurssi Helsingin alueella pidetään 4.–8.8.2014.
- Saviveistuskurssi pidetään 1.–5.9.2014 seuran tiloissa Vuosaarella.
- Muotokuvamaalauksen lyhytkurssi pidetään maalaiskuussa 2014.

Kurssit toteutuvat mikäli kurssille osallistuu vähintään 10 henkilöä.

Näyttelyt 2014

● **Muutos**-näyttely, joka on Taideseuran 35-vuotisjuhlanäyttely, on Stoa Galleriassa ja parvella 28.5–14.6.2014. Gallerian näyttely on normaali, jurytetty ja maksullinen vuosinäyttely, jonka teemana on "muutos".

Parvelle tehdään kollaaseja yhteistyönä kurssiryhmiemme kanssa. Aiheena on "muutos". Lisäksi seuran jäsenet, jotka eivät osallistu kursseihin voivat tuoda töitään yhteisteokseen. Parven näyttelyyn osallistumiseen ei ole maksua. Parvelle osallistuvien töiden koko on 20 x 20 cm, töitä ei kehystetä eikä signeeraeta etupuolelle, vaan tekijän tiedot tulevat työn taakse. Akryyli- / öljypohjia on va-

Kuva Katriina Vihonen

21.11.2013. *Torstaipajan akvarelliryhmä työskentelee Sasekalla klo 10.00–13.00. Opettajana toimii Krista Kortelainen.*

rattu Sasekalle ja niitä voi ostaa hintaan 2,50 euroa / kpl. Toivotaan kaikkien tekniikoiden olevan mukana (tussi, grafiikka, elävä malli, öljy, pastelli, akvarelli, hiilipiirros jne.)

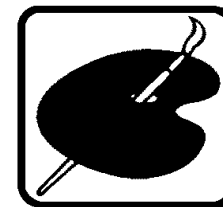
Työt toimitettava Sasekalle huhtikuussa tiistai-iltoisin klo 18.00–20.00. Kurssilaiset jättävät työnsä viimeistään viimeisenä kurssipäivänä.

Muutos-työryhmä toivoo mahdollisimman laajaa osallistujajoukkoa parven näyttelyn yhteiseen taideteokseen!

● Taideseuran **syysnäyttely** on luultavasti Vuotalossa. Asia varmistuu kevään aikana. Tarkemin näyttelystä tullaan kertoamaan alkuvuoden tiedotteissa.

Jäsenmaksut

Tarkista, onko jäsenmaksusi suoritettu. Henkilöt, joiden jäsenmaksu vuosilta 2011 ja 2012 on maksamatta, poistetaan jäsenluettelosta. Vuoden 2014 vuosinäyttelyyn osallistujilla pitää olla vuosien 2013 ja 2014 jäsenmaksut maksettu.

Itä-Helsingin Taideseuran
jäsenlehti 2013

LEHDEN TEKIVÄT:

Kirsti Pesari
Jaakko Liukkonen
Maila Niskanen-Kopio
Matti Elomaa

Itä-Helsingin Taideseura
Kerhotalo Saseka
Kalkkiehiekankuja 6
00980 Helsinki

Jäsenmaksu 2013 on 40 €,
nuorisojäseniltä 20 €. Uusilta jäseniltä lisäksi
kirjaamismaksu 3 €.

Pankki:
Nordea 138830-301808
IBAN FI08 1388 3000 3018 08
BIC NDEAFIHH
Y-tunnus: Y-0821060-0

Itä-Helsingin Taideseura ry

Syyskokouksessa 24.11.2013 valittu hallitus vuodelle 2014:

puheenjohtaja	Kirsti Pesari	050 341 2441
varsinaiset jäsenet:	Anja Meri	040 865 9603
	Tiina Mäkitalo	050 438 2202
	Maila Niskanen-Kopio	050 561 8005
	Ritva Oksanen	040 501 0262
	Ranja Pasivirta	040 848 4034
	Anita Puumala	050 525 7949
	Hanna-Maija Sinkkonen	050 581 0425
	Vesa Urtti	040 044 7383
	Katriina Vihonen	040 718 9297
varajäsenet:	Pirjo Sinivalo	050 538 9915
	Susanna Sääskilahti	050 464 9009

Hallituksen jäsenten tehtävät määräytyvät ensimmäisessä kokouksessa 2014.

Muut vakinaiset tehtävät hallituksen ulkopuolisilla jäsenillä:

tiedotusryhmä (ATK)	Matti Elomaa	050 349 6849
emäntä, hankinnat	Saija (Tipsa) Nykänen	040 753 6339
toiminnantarkastaja	Anna-Kirsti Kemppinen	
toiminnantark. vara	Helga Tollander	

Huippuluokan Lukas-taiteilijatarvikkeet Saksasta ulottuvillasi.
Tuotteet ja värikartat löytyvät www.lukas.eu
Ammattilaisen ostopaikka
Kaapelitehtaalla!

farbe.
taiteilijatarvikeliike

Avoinna ma - pe 11.15 - 17.45 • la 11.15 - 14.30. Kesäajat ks. www.farbe.fi
Puh. (09) 694 9791 • Tallberginkatu 1 C, 2. krs. Käytävägalleria.

Kuvanveistokurssi

5.–8.8.2013

Kuvanveistäjä Emma Helle oli opettajana viisi päivää kestäneellä kurssilla. Sen aikana tehtiin lepäävää naista esittävä veistos elävän mallin mukaan. Täysin kuivuneeseen veistokseen oli mahdollisuus tehdä myös lasitusta ennen sen polttamista.

Jaakko Liukkonen: Merellistä, 2013, poltettu savi.

Ritva Oksanen: Torso, 2013,
poltettu savi.

